

[Helge Adam Møller]

Jeg kan også henholde mig til det, som jeg som konservativ ordfører sagde den 19. februar 1992; det står i Folketingstidende 1991-92, spalte 6612-6614. Lad mig bare lige nævne de tre væsentligste elementer fra talen dengang:

For det første finder vi ikke, at der findes nogen ideel løsning, hverken juridisk eller politisk, på valget af, hvilken myndighed der skal have kompetencen til at meddele anke- og kæretilladelse; men når vi vejer fordele og ulemper ved de 4 eller måske 5 principielt forskellige muligheder, der er, så finder vi, at den nu-gældende ordning, hvor Justitsministeriet har kompetencen, er den bedste, og for øvrigt er det også den billigste. Derfor mener vi, at der kunne være god grund til at fortsætte med denne ordning, og vi håber også, det bliver løsningen.

Hvis det ikke bliver løsningen, finder vi, at den løsning, som fremgår af lovforslaget, og som jo er bygget ganske nøje på betænkningen fra Retsplejerådet, er den næstbedste løsning, og det er så den, vi vil tilslutte os, hvis kompetencen ikke kan forblive i ministeriet.

Svend Aage Jensby (V):

Det er rigtigt, som hr. Helge Adam Møller sagde, at der ikke er store ændringer – ud over den, som hr. Helge Adam Møller har iagttaget, er der kun ordene »i det væsentlige« i indledningen til bemærkningerne – og derfor vil jeg heller ikke tage meget af Folketingets tid.

Venstre har stadig væk den holdning til det foreliggende lovforslag, som vi gav udtryk for i de bemærkninger, der er refereret i spalte 6614-6616 fra behandlingen den 19. februar 1992, og jeg vil henholde mig til dem.

Jeg kunne dog tænke mig at stille et spørgsmål til hr. Ole Espersen. Vi har jo været i regering sammen engang for nogle år siden, Venstre og Socialdemokratiet – og hr. Ole Espersen har været justitsminister – og da var vi også sammen om dette her problem. I bemærkningerne side 9 kan jeg se, at vi dengang var enige i Venstre og i Socialdemokratiet om, at kompetencen lå ganske udmærket hos Justitsministeriet. Der var i det væsentlige de samme oplysninger tilgængelige for Folketingets partier som i dag. De samme betænkeligheder ved at ændre på tingenes tilstand havde fundet udtryk i Højesterets skrivelse fra 1984, i højesteretspræsident Trolles artikler og i Retsplejerå-

dets bemærkninger fra begyndelsen af 1970'erne. Jeg vil derfor gerne spørge hr. Ole Espersen: Hvad er det, der i tidens løb over 10-12 år har fået Socialdemokratiet til at ændre den holdning, at tingenes tilstand er god nok? Det vil jeg gerne have en afklaring på.

Jeg vil også være utrolig glad for – selv om jeg godt ved, at vi finder ud af det under udvalgsbehandlingen – at få at vide, om hr. Ole Espersen stadig vil holde døren åben for, om jeg så må sige, domstolene som bevillingsmyndighed, hvis vi skal ændre på tingene. Det glædede mig nemlig under behandlingen den 19. februar 1992 at høre, at hr. Ole Espersen nævnte, at man fra Socialdemokratiets side bestemt ikke ville udelukke, at det skulle være Højesteret og dermed også landsretterne, der skulle tage stilling til disse bevillinger. Det er, hvad mit parti står for.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Nu er det jo snart mange år siden, at vi dannede regering sammen, og der er faktisk sket ganske meget. Der er kommet en række afgørelser, f.eks. fra Menneskerettighedsdomstolen, der understreger behovet for uafhængighed, upartiskhed, og vi har haft en debat om det herhjemme. Vi har lavet om på en række nævn, f.eks. klagenævn, for at sikre uafhængighed. Vi vil i løbet af meget kort tid – går jeg ud fra – konstatere et flertal for at sikre, at det organ, der skal tage sig af klager over politiet, bliver fuldstændig uafhængigt af politiet.

Det er rimeligt, at man engang imellem vurderer, om det, man har haft i mange år, nu også er det rigtige. Jeg føler mig overbevist om, at det mest tilfredsstillende vil være et helt uafhængigt organ. Det har selvfølgelig på nogle punkter konsekvenser, som vi må tage højde for, som jeg nævnte det i mit indlæg for et øjeblik siden, men det må vi se at klare. Det er altså den almindelige udvikling – der jo også viser sig ved, at man mere generelt diskuterer Justitsministeriets sagsområde – der er baggrunden for, at vi mener, at der er grund til at se med nye øjne på det spørgsmål.

Og så vil jeg gerne sige, at vi fortsat vil foretrække Højesteret som bevillingsmyndighed frem for den nuværende situation.

(Kort bemærkning).